

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 17 juni 2003

Mål T-385/00

Jean Paul Seiller
mot
Europeiska investeringsbanken

”Europeiska investeringsbanken – Personal – Upptagande till sakprövning – Tydlig ansökan – Bekräftande rättsakt – Talan har väckts för sent – Föregående frivilligt förlikningsförfarande – Pensionsrättigheter – Luxemburgsk rätt – Överföring – Uppsåt – Preskriptionstid”

Fullständig text på franska II - 801

Saken: Talan angående sökandens yrkande om utbetalning av ett belopp om 4 779 652 luxemburgska franc motsvarande sökandens pensionsrättigheter, jämte ränta.

Avgörande: Talan ogillas. Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta EIB:s rättegångskostnader.

Sammanfattning av domen

1. Förfarande – Ansökan genom vilken talan anhängiggjorts – Formkrav – Kortfattad framställning av grunderna för talan (EG-stadgan för domstolen, artiklarna 21 första stycket och 53 första stycket, förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 44.1 c)

2. Tjänstemän – Talan – Tvister mellan Europeiska investeringsbanken och dess personal – Sakprövningsförutsättningar – Genomförande av ett föregående förlikningsförfarande – Omfattas inte – Ett sådant förfarandes frivilliga karaktär (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91, personalföreskrifterna för Europeiska Investeringsbanken, artikel 41)

1. Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, vilken är tillämplig på förfarandet inför förstainstansrätten enligt artikel 53 första stycket i denna stadga, och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för och en kortfattad framställning av grunderna för talan. Oberoende av vilken terminologi som används skall dessa uppgifter vara tillräckligt klara och precisa för att svaren skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan. För att garantera rättssäkerheten och en god rättsskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konkret och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan. I förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs inte att sökanden uttryckligen skall ange enligt vilka bestämmelser han kan väcka talan.

(se punkterna 40 och 41)

Hänvisning till domstolen den 16 december 1963, 2/63 – 10/63, San Michele m.fl. mot Höga myndigheten, REG 1963, s. 661, 691 och 692; förstainstansrätten den 28 april 1993, T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523, punkt 20; förstainstansrättens den 15 juni 1999, T-277/97, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG

1999, s. II-1825, punkt 29; förstainstansrätten den 26 februari 2003, T-164/01, Lucaccioni mot kommissionen, REG 2003, s. II-0000, punkt 63

2. Till skillnad från vad som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna innehåller personalföreskrifterna för Europeiska Investeringsbanken ingen bestämmelse enligt vilken ett förlikningsförfarande måste genomföras innan talan väcks. I artikel 41 i bankens personalföreskrifter avses nämligen ett frivilligt förlikningsförfarande och i bestämmelsen preciseras att genomförandet av ett sådant förfarande inte påverkas av en talan som väcks inför gemenskapsdomstolen. Talans upptagande till sakprövning är således inte beroende av att ett förlikningsförfarande har genomförts.

(se punkterna 50, 51 och 73)

Hänvisning till förstainstansrätten den 23 februari 2001, T-7/98, T-208/98 och T-109/99, De Nicola mot EIB, REGP 2001, s. I-A-49 och II-185, punkt 96